

Arrest

nr. 164 141 van 15 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat R. JESPERS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in augustus 2004 en heeft zich een eerste keer asiel aangevraagd op 7 december 2015 en een tweede keer op 10 februari 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 11 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend.

1.4. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te hebben en geboren te zijn in de hoofdstad Tunis, straat Hakim Qassar. Op uw twaalfde zijn u en uw familie verhuisd naar de wijk al Habib, waar u tot 1999 hebt gewoond, het moment waarop u het land hebt verlaten. U bent een soenitische moslim.

Uw ouders zijn intussen overleden. Vóór zijn overlijden heeft uw vader nog zijn achternaam veranderd omwille van problemen met zijn familie, dewelke zijn u onbekend daar u op dat moment al in Europa verbleef. U hebt vier zussen, die intussen gehuwd zijn, en nog een broer die in Tunesië verblijven. U hebt de lagere school afgemaakt en werkte onder andere als kok in een restaurant.

In 1993 werd u door de politie aangehouden omdat men u ervan verdacht homoseksuele contacten te hebben gehad met een Italiaan, dit terwijl u enkel iets gedronken had met deze man. U vermoedt dat een gepensioneerd u verklikt had bij de politie. Drie dagen later werd u zonder meer vrijgelaten.

In 1997 werd uw broer Mohsen door de politie opgepakt, de reden hiervoor is u onbekend, en gemarteld. Hij bezweek aan zijn verwondingen. Een maand later werden jullie pas van diens overlijden op de hoogte gebracht en werd er jullie meegedeeld dat hij zelfmoord had gepleegd. Gezien u zelf al eens in de cel had gezeten wist u dat uw broer daartoe geen enkele mogelijkheid had gehad. U werd vervolgens gedurende een zestal maand geregeld lastiggevallen, meegenomen voor een aantal dagen en gemarteld door de politie omdat u niet ophield navraag te doen naar wat er met uw broer was gebeurd en u bleef vragen naar een autopsierapport. Bovendien vroeg u de mensen die in de buurt van het politiebureau woonden en die gezien hadden hoe uw broer eraan toe was om te getuigen, doch niemand wenste op uw vraag in te gaan. Uiteindelijk vroeg uw familie u de zaak te laten rusten en bovendien waren ze bezig voor u een visum te regelen waarmee u het land kon verlaten. Een eerste aanvraag voor een visum werd u in 1998 geweigerd omdat u toen geen arbeidscontract kon voorleggen.

In 1999 kreeg u binnen de 48 uur een Schengenvisum uitgereikt omdat u nu wel de nodige documenten kon voorleggen en u verliet op 16 november 1999 Tunesië om naar Nederland te reizen. Nadat uw verblijf daar illegaal was geworden werd u verschillende keren voor lange periodes opgesloten in gesloten centra. In 2003 kreeg u hier te horen dat uw broer Mohammad overleden was ten gevolge van een medisch falen. Hij werd immers in 1983 tijdens een manifestatie naar aanleiding van de hoge broodprijzen door de politie of het leger in de voet geschoten en hij kreeg niet de juiste behandeling. In 2004 werd er u opgedragen het Nederlands grondgebied te verlaten en kwam u in augustus 2004 naar België. U vroeg in Nederland geen asiel aan omdat, wanneer dit door de regering van Ben Ali, de toenmalige president, zou geweten zijn, dit repercussies zou hebben voor uw achtergebleven familie.

Sinds 2006 hebt u hier in België verschillende procedures opgestart om uw verblijf te legaliseren, doch u kreeg hierop telkenmale een negatief antwoord. In kader van de meest recente procedure dient u op 19 januari 2016 voor de rechtbank te verschijnen, zo stelt u.

Op 1 oktober 2015 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond waarna u overgebracht werd naar het gesloten centrum teneinde u van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Een repatriëring was voorzien op 5 december 2015 doch omdat u weigerde hieraan mee te werken werd deze afgelast. Op 8 december werd een nieuwe repatriëring voorzien, doch ook deze ging niet door daar u op 7 december 2015 een eerste asielaanvraag indiende. U stelde hier intussen al vijftien jaar te zijn, de taal te spreken en hier geïntegreerd te zijn. U hebt hier mentale rust gevonden. Uw ouders en twee broers zijn overleden en u stelt in Tunesië geen toekomst te hebben. U stelde bij terugkeer aangehouden te kunnen worden en van iets beschuldigd te worden dat u niet gedaan heeft. U stelde in Tunesië geen rechten te hebben en bovendien ziet u daar geen toekomst daar er momenteel niets is in Tunesië, ook geen toerisme. Bovendien heeft men uw 'civiele status' bezoedeld daar men u van homoseksuele contacten had beticht en heeft men u mishandeld. Daarenboven vreest u dat men uw dossier (uw optreden naar aanleiding van het overlijden van uw broer Mohsen en de verdenking van homoseksuele contacten) terug zal oprakelen en dat men u ervan zal verdenken teruggekeerd te zijn met slechte voornemens.

Op 8 januari 2016 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingestatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 5 februari 2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 10 februari 2016 dient u een tweede asielaanvraag in om uw repatriëring te voorkomen voorzien op 12 februari 2016. U verwijst naar een document m.b.t. de dood van uw broer dat u heeft aangevraagd in Tunesië bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken maar tot op heden niet ontvangen heeft. U herhaalt dat u al van 1999 in Europa verblijft en geen eigendommen heeft in Tunesië. U legt verder geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag op 8 januari 2016 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aantoonde dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aangetoond heeft. De exacte motieven op grond waarvan de commissaris-generaal tot deze bevindingen kwam, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing die in kader van uw eerste asielaanvraag in uw hoofdte werd genomen. Deze beslissing werd op 5 februari 2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u al sinds 1999 in Europa verblijft en dat u vreest dat uw dossier (uw optreden naar aanleiding van het overlijden van uw broer Mohsen en de verdenking van homoseksuele contacten) opnieuw zal opgerakeld worden. U stelt dat u aan het wachten bent op een document van de wetsdokter i.v.m. het overlijden van uw broer. Dit betreft een loutere verklaring en dit kan u op geen enkele manier aantonen. Bovendien bewijst het feit dat u, via uw advocaat, bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken een aanvraag heeft ingediend om dit document te bekomen dat u geen vrees dient te koesteren tegenover de Tunesische overheid.

Wat uw verklaring betreft dat u in Tunesië geen eigendom heeft dient gezegd dat de Conventie van Genève voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees koesteren voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Dit motief dat door u wordt aangehaald is louter van socio-economische aard en heeft geen uitstaans met de criteria van de Conventie van Genève. Evenmin is dit een reden om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a, b of c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map, informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen

aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

1.5. Stukken

Bij verzoekschrift voegt verzoekende partij enkele artikels van Amnesty International

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij in haar verzoekschrift een schending aan "van artikel 62, artikel 57/6/2 eerste lid, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 1.A en artikel 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Schending van het recht van verdediging. Schending artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM".

2.1.1. Verzoekende partij licht toe: "Het eerste wat precies moet onderzocht worden is het aanbrengen van nieuwe elementen, vooraleer er een conclusie kan getrokken worden in verband met het aspect aanzienlijk grotere kans op erkenning.

De bestreden beslissing stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, en komt zo niet toe aan de vraag of er grotere kans is op erkenning. Het enige huidige discussiepunt is dan ook of er nieuwe elementen zijn.

Verzoeker heeft in zijn tweede asielaanvraag veel explicieter dan in de eerste aanvraag gewezen op zijn vrees om op verdenking van homoseksuele contacten vervolgd te worden in Tunesië. Dit blijkt duidelijk uit de vergelijking van de twee aanvragen. In de beslissing over de eerste aanvraag gaat het louter over het 'in diskrediet brengen van zijn naam'. Dit is een ander gegeven dan 'verdenking van homoseksuele contacten', zoals in de tweede beslissing wel wordt vermeld, maar ten onrechte op gelijke voet wordt gesteld met het in diskrediet brengen van zijn naam. Het gaat minstens om gradueel totaal verschillende situaties. De bestreden beslissing maakt dit onderscheid niet. Het gaat duidelijk om een nieuw element, dat had moeten onderzocht worden.

Verzoeker heeft bij zijn tweede asielaanvraag ook uitdrukkelijk gesteld dat hij wacht op een document van een wetsdokter in verband met het overlijden van zijn broer. Ook dit element wordt als het 'opnieuw oprakelen' omschreven, terwijl het gaat om een wezenlijk nieuw element dat niet was aangehaald tijdens de eerste asielaanvraag. Het ging om een belangrijk element daar zijn broer Moshen tijdens de detentie in een Tunesische cel was overleden, wat omschreven werd als zelfmoord, terwijl verzoeker van mening was dat zijn broer vermoord was of was overleden door foltering. Dat hij dan ook in dat kader ernstig bevreesd is om zelf terug te keren naar Tunesië en hiervoor stappen had ondernomen om een medisch attest te bekomen, is een nieuw en belangrijk element dat had moeten overwogen worden, en niet kon weggezet worden met de loutere vermelding dat het een 'loutere verklaring' betreft.

De bestreden beslissing schendt artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet door deze twee nieuwe elementen niet als nieuwe elementen te kwalificeren”.

Voorts stelt verzoekende partij: *“In verband met de subsidiaire bescherming stelt de bestreden beslissing dat er ‘actueel voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4/§2,c van de Vreemdelingenwet.*

Om te oordelen over de subsidiaire bescherming dient niet enkel vermeld onderdeel van het artikel te worden overwogen, maar het ganse artikel, en in casu ook inzonderheid artikel 48/4/§2, b, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst. Dit laatste onderzoek is niet gebeurd; enkel 48/4/§2,c werd onderzocht.”

Beoordeling

2.2. De bepalingen vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat in explicieter bewoordingen stelt dat hij verdacht zou worden van homoseksuele handelingen en dat zijn broer in 1997 zelfmoord pleegde in de gevangenis, wat verzoeker niet geloofde en hij problemen kreeg toen hij dit wilde onderzoeken.

2.4. In 's Raads arrest nr. 161 484 van 5 februari 2016 werd geen geloof gehecht aan verzoekers relaas en werd als volgt geoordeeld: *“Verzoeker betwist de beoordeling van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal doch hij brengt in voorliggend verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid/ongegrondeheid van zijn asielaanvraag, in een ander daglicht kunnen plaatsen.*

Zo beaamt verzoeker in wezen dat de laattijdigheid van zijn asielaanvraag de door hem ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnt. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven derhalve onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, beperkt de commissaris-generaal zich niet hoofzakelijk tot de vaststelling dat verzoekers asielaanvraag laattijdig, “in tempore suspecto”, werd ingediend doch werden tevens de door verzoeker aangehaalde asielmotieven onderzocht en beoordeeld: “(...) U stelt asiel te hebben aangevraagd omdat u nu vreest bij terugkeer aangehouden te zullen worden en uw dossier terug zal hernomen worden (CGVS p.5). Dit zijn echter louter uw verklaringen, niets meer en niets minder, en u kunt op geen enkele manier deze door u beweerde vrees

concretiseren of staven. Integendeel, uit uw houding blijkt niet dat u een vrees ten overstaan van uw autoriteiten koestert.

Zo bent u immers in 1999 het land legaal en met uw eigen paspoort uitgereisd (CGVS p.3). Moesten de autoriteiten u dusdanig viseren, naar aanleiding van verdenking van homoseksuele contacten en naar aanleiding van uw tussenkomst in het uitklaren van de omstandigheden waarin uw broer is overleden zoals u probeert te laten uitschijnen, kan er toch van worden uitgegaan dat u enerzijds niet zelf zomaar het risico zou genomen hebben legaal het land te verlaten en men u anderzijds niet zomaar het land zou hebben laten verlaten. Deze gang van zaken ondermijnt op niet geringe wijze de door u beweerde vrees.

(...)

U gevraagd waarom u dan in december 2015 toch een asielaanvraag heeft ingediend, stelt u in Tunesië geen toekomst te hebben, vreest u dat uw dossier terug zal opgerakeld worden en stelt u dat uw naam in diskrediet werd gebracht (CGVS p.5). Zoals in bovenstaande paragrafen reeds omstandig werd uiteengezet hebt u dit door uw houding niet aannemelijk gemaakt. Bovendien is het totaal niet duidelijk waarom men anno 2016 nog in u geïnteresseerd zou zijn. U hier dan ook op gewezen, komt u niet verder dan te herhalen dat u vreest dat uw dossier terug hernomen zal worden. U gevraagd waarop u zich baseert om zoiets te stellen, stelt u de situatie in Tunesië te kennen en dat ieder persoon gekend is door de wijkagent. Gezien dit bezwaarlijk een overtuigend antwoord is werd u andermaal hiernaar gevraagd en geeft u aan dat uw terugkeer problematisch zal zijn omdat ze zullen zeggen dat u zestien jaar in Europa hebt verbleven en teruggekeerd bent met bijvoorbeeld 'terroristische ideeën' of slechte motieven. Gevraagd waarom ze dat zouden denken, komt u niet verder dan aan te geven dat de Tunesische politie zo denkt (CGVS p.5). Dient opgemerkt dat dit louter uw veronderstellingen zijn die u totaal niet kunt staven aan de hand van enig concreet element. Ditzelfde geldt ook voor uw bewering dat men u wel eens zou kunnen beschuldigen van iets wat u niet gedaan heeft (CGVS p.5). Bovendien moet in dit kader nog worden opgemerkt dat uit de kopie van een pagina van uw paspoort, dat zich in uw administratief dossier bevindt, blijkt dat u in oktober 2009 uw paspoort hebt laten vernieuwen in Brussel. Ook hieruit blijkt dat u hoegenaamd geen vrees koesterde ten aanzien van uw autoriteiten, temeer Ben Ali, en zoals algemeen is geweten, toen nog wel degelijk aan de macht was in Tunesië. Uw verklaring dat u hiervoor niet zelf ter plaatse ging maar hiervoor iemand gestuurd heeft, doet hieraan geen afbreuk (CGVS p.6). Tot slot voegt u nog toe dat u, sinds u hier bent, ziet dat 'iedereen iedereen respecteert', dat er hier rechten zijn en dat als men werkt een salaris krijgt (CGVS p.6). Ook uit deze door u aangereikte redenen kan geen vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid."

Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen wordt door de Raad bijgetreden. Verzoeker laat na te concretiseren met welke door hem aangehaalde feiten of asielmotieven geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of welke elementen uit zijn relaas onvoldoende zouden zijn onderzocht.

De Raad benadrukt dat bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet verder komt dat het uiten van blote beweringen en ongefundeerde veronderstellingen van zijnentwege, waarmee hij er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

2.3.1. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij in geval van terugkeer naar Tunesië een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.3.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Tunesië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Tunesië voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Tunesië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze evaluatie van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal niet, noch brengt hij gegevens bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van een voorgehouden vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.5. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

2.6. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten geoordeeld als volgt:

"Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag op 8 januari 2016 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aantoonde dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aangetoond heeft. De exacte motieven op grond waarvan de commissaris-generaal tot deze bevindingen kwam, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing die in kader van uw eerste asielaanvraag in uw hoofde werd genomen. Deze beslissing werd op 5 februari 2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u al sinds 1999 in Europa verblijft en dat u vreest dat uw dossier (uw optreden naar aanleiding van het overlijden van uw broer Mohsen en de verdenking van homoseksuele contacten) opnieuw zal opgerakeld worden. U stelt dat u aan het wachten bent op een document van de wetsdokter i.v.m. het overlijden van uw broer. Dit betreft een loutere verklaring en dit kan u op geen enkele manier aantonen. Bovendien bewijst het feit dat u, via uw advocaat, bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken een aanvraag heeft ingediend om dit document te bekomen dat u geen vrees dient te koesteren tegenover de Tunesische overheid.

Wat uw verklaring betreft dat u in Tunesië geen eigendom heeft dient gezegd dat de Conventie van Genève voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees koesteren voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Dit motief dat door u wordt aangehaald is louter van socio-economische aard en heeft geen uitstaans met de criteria van de Conventie van Genève. Evenmin is dit een reden om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a, b of c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map, informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.8. De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.8.1. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker enkele artikels bij van Amnesty International. De Raad ziet niet hoe het seksueel geweld op vrouwen of homoseksuelen in Tunesië verzoeker aanbelangt. Verzoeker is een man en ter terechtzitting bevestigt hij nogmaals geen homoseksueel te zijn. Verzoeker kan menen dat hij explicieter is inzake de vrees in diskrediet te komen omwille van vermeende homoseksuele contacten met een Italiaan zou terwijl hij dronken was, doch hij maakt geenszins aannemelijk dat dit eenmalige contact op enige waarheid berust. Hoe dan ook dat deze Italiaan desgevallend naar de politie zou zijn gestapt kan niet worden aangenomen gezien dit tegen diens eigen belangen zou geweest zijn en hij als vreemdeling in Tunesië opgepakt kon worden te meer verzoeker geen homoseksueel is. Verzoeker toont evenmin aan waarom hij in 2016 zou worden vervolgd voor feiten die zijn broer aanbelangen en die zich reeds in 2009 zouden hebben voorgedaan. Verzoeker stelt ter terechtzitting enkel dat het regime nog steeds hetzelfde is als destijds dit van de toenmalige president Zine El Abidine Ben Ali. Dit weerlegt het niet zoals blijkt uit het arrest van de Raad nr. 161 484 van 5 februari 2016 *“kan er toch van worden uitgegaan dat u enerzijds niet zelf zomaar het risico zou genomen hebben legaal het land te verlaten en men u anderzijds niet zomaar het land zou hebben laten verlaten. Deze gang van zaken ondermijnt op niet geringe wijze de door u beweerde vrees”*.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en waaruit blijkt dat verzoekende partij enkel de motieven herhaalt en benadrukt, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.9. Zoals blijkt herhaalt verzoekende partij haar asielmotieven en is er geen sprake van nieuwe elementen, laat staan nieuwe elementen *“die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”* en nog minder wordt aangegeven waarom *“de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen”* zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus kan verzoekende partij evenmin stellen dat de bestreden beslissing naliet een beoordeling te maken inzake artikel 48/4/§ 2, b, van de Vreemdelingenwet, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift evenwel geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. De overige toegevoegde artikels van Amnesty International zijn verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst maar volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op het gegeven dat niet kan gesteld worden dat in Tunesië zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier die door verzoeker niet wordt weerlegd, zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.11. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: “Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.12. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.13. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK